

Konec experimentu

Vladimír Merta

Jsem ryba chycená na suchu
bludný měsíc hledá svou Zem
spoután sám se sebou za ruku
objekt za polopropustným sklem
Dolehnou ke mně občas otázky
ale nevím zda ten za sklem uslyší
Oblázky házené z nelásky
proti zdi nářků která vše utiší
Civíme navzájem na sebe
bílé myši za polopropustným zrcadlem
chvíli jsme tiší a chvíli řvem
Ne na ty venku
Na nebe
Nikoho z vás sice nevidím
ale vím že jsem viděn
Dávám se na útěk závidím
jsem hýčkán - i nenáviděn
Od hlavy vede změně elektrod
ti za sklem se ti hrabou v paměti
A mozek klade chabý odpor
jak hromosvod hromadí napětí
Metoda stará jak lidstvo samo
vědecký názor: cukr a bič
-- Ne já jsem nechtěl nebij mě mámo!
Nenechávejte mě tu! Nechoďte pryč!--
Zelená značí že zase můžu
červená naopak - rána - stop - STOP!
Tady by přece měly kvést růže!
Sám v sobě si nehýtky kopu svůj hrob
Z hlediska vyřícího principu mravního
rodí se myšlenka hlásí se o čin
sebevraždy tvého bližního
není jen jeho věc
Je to tvůj zločin
Jdu hlavou proti zdím
že nejdou otevřít? Víím... Co mi zbývá?
V poslední chvíli někoho uvidím
Je jako já... Mlčí - a zpívá
-- Co se mnou děláte? Nechci se rozdvojit!--
V hlavě mi tuhne ledý kus cementu
A hlas za sklem zavelí: -- Odpojit!--
Konec písně...
konec zpěváka...
konec experimentu